

Constantin Răschitor, amintindu-ne de excelenta sa compoziție din *Viața... o comedie*, a creat un Păcală foarte mobil, șiret, prompt, a fost un veritabil staroste al jocului. Un trio de păcăliți a fost bine portretizat de Eugen Florescu, impetuos, agil, cameleonic, așa cum îi cerea personajul, de Dimitrie Dunea, care a compus cu bună intuiție masca unui tip rudimentar, dar nelipsit de o șiretenie anume și de Traian Păruș, jucând corect rolul unei mici canalii. Alexandra Albulescu a interpretat cu multă, apreciabilă măsură, un rol în care burlescul era periculos învecinat cu vulgaritatea. Mariana Negruzzi a schițat din câteva replici și-un cuplet, un personaj foarte atrăgător. Iar Tița Ștefan, celebra privighetoare a Bărăganului, ne-a încântat cu glasul său și chiar și cu — deloc neglijabile — elemente de joc actoricesc.

Este laudabil că regizorul Paul Mihai Ionescu a lăsat cu generozitate libertate de acțiune personajelor; decorul viu colorat (scenografia: Olga Muțiu), a demonstrat o funcționalitate adaptabilă condițiilor scenelor rurale. Menționez acompaniamentul muzical spiritual, orchestra condusă de Jenică Dobre contribuind cu tragere de inimă la reușita spectacolului. În sfârșit, doar despre interludiile coregrafice compuse de Sultana Tismănaru putem spune că sînt cam fără sare.

D. N.

Teatrul „Țândărică”

RĂI ȘI NĂTĂRĂI

de Al. Popovici

Clasicul scriitor și pictor german Wilhelm Busch — precursor ilustru al desenului animat, — a inspirat dramaturgului Alecu Popovici comedia pentru teatrul de marionete intitulată plastic *Răi și nătărăi*, avînd ca personaje centrale pe cei doi poznași celebri, Max și Moritz și drept subiect, cascada lor de pozne aducătoare de pagubă, dar de fiecare dată încheiate cu scop evident moralizator, cu pedepsirea lor. Fiecare năzbitie pusă la cale de cei doi copii răi are datele unei mici scenete, meritele lui Alecu Popovici fiind acelea de a le fi găsit cea mai potrivită succesiune pentru a sporii interesul copiilor, de a fi găsit foarte inspirate momente de legătură între întâmplări și, în sfârșit, de a fi dat dialogului o transcriere românească

sprintenă și colorată, în versuri aparent naive, dar meșteșugit alcătuite.

Spectacolul poartă pecetea seriozității profesionale, imprimată de laboriosul regizor Ștefan Lenkisch, asistat de R. Zolla.

Fantezia, hazul, verva celor mai buni păpușari pe care-i avem nu se dezmințe. Acestor copii mari, lor sînt dragi și apropiați ținții, spectatorii lor de totdeauna și de pretutindeni, asta se simte în fiecare tresărire a marionetelor însuflețite de ei. Dintre artiștii minutori, disting în primul rînd pe R. Zolla, Elvira Kladek, Sara Dan și Aurelian Manoliu. „Vocile” aparțin unor actori de prestigiu, dintre care am reținut pe Mariana Oprescu, Alexandrina Halic, Tamara Buciuceanu, Jorj Voicu și Cornel Vulpe. Admirabilele momente de legătură sînt susținute de Sextetul Cantabile pe muzica lui Paul Urmuzescu. În sfârșit, dar deloc cel de pe urmă, marionetele sînt realizate de Ella Conovici în linii și culori ce amintesc ilustrațiile lui Busch, iar decorurile, simple panouri desenate parcă în peniță, cu un admirabil simț al perspectivei, aparțin Mioarei Buescu. Ar mai fi ceva de spus: spre lauda lui, Teatrul „Țândărică”, prețuit în lumea întreagă, pe-legrin adesea pe toate meridianele, își face un punct de onoare din programul său de a sluji în primul rînd pe micii săi spectatori, credincioși sălilor din București. Optica falsă și păgubitoare a segmentării forțelor proprii în scopul realizării unor spectacole „de prestigiu”, de eventual export, în dauna altora, destinate obligațiilor cotidiene, concepute la un nivel submediocru, și eșuate în anonim, este străină Teatrului „Țândărică”. Să nu fie aceasta explicația adevăratului prestigiu, a caldei prețurii de care se bucură? Cine are urechi de auzit...

V. M.

Teatrul de păpuși
din Galați

PRINȚESA TURANDOT

de Carlo Gozzi

Reinviată, tema prințesei Turandot a început să cucerească tot mai multe inimi. După Opera din București și Teatrul din Tg. Mureș

Fotocronica

iat-o făcându-și apariția și pe minusculele scene ale teatrelor de păpuși. Trecerea de la un gen la altul nu pare să-i micșoreze farmecul, nici să-i știrbească personalitatea. Dimpotrivă. Motivele de basm oriental, povestea capricioasei și neîndurătoarei fiice a împăratului Altun Han, care-și trimite nedemniii pretendenți la moarte, până ce-l află, în sfârșit, pe curajosul și misteriosul Calaf, spusă de popularele personaje ale commediei dell'arte, își găsește, parcă, aci, la teatrul de păpuși, terenul propice de așigare a calităților specifice: stranie poezie, patos romantic, superbă naivitate.

Semnat de regizorul Traian Ghișescu-Ciurea, spectacolul Teatrului de păpuși gălățean se impune prin strălucire și eleganță plastică, prin frumusețea și expresivitatea păpușilor. Fantezia pictorului scenograf Mircea Nicolau s-a aliat în mod fertil cu o bună cunoaștere a elementelor folosite în arta orientală și a commediei dell'arte, valorificând în forme și culori splendide textul lui Gozzi. Rafinamentul și bunul gust, perseverența în căutarea frumosului care au călăuzit drumul scenografului sînt dezvăluite de ansamblul și detaliile fiecărui plan, de scelipoarele costume, și de amuzantele peruci confecționate din papiote colorate arlechinesc și, mai ales, de simplitatea plină de grație a cadrului de basm, în care se desfășoară acțiunea (panouri glisante, paravane pictate cu flori sau dragoni, cărora lumina policromă de pe fundalul scenei le atribuie o valoare deosebită în sugerarea locului).

Efortul depus de artiștii-păpușari pentru a interpreta personajele-oameni a fost încununat de un succes parțial. Unele stridente și ne-armonizări între vorbă și gest trădează lipsa de antrenament și de experiență interpretativă. În schimb, în realizarea celui de-al doilea plan, cel cu păpuși, aceiași interpreți s-au simțit ca la ei acasă, demonstrîndu-și din plin măiestria. Am admirat interpretarea dată de minutorii Puiu Dumitru prințului Calaf, Dan Ganea împăratului Altun, Rodica Vasiliu prințesei Turandot, Octavian Andronache slujitorului Tarak. Foarte bune Dida Doicu și Mioara Dan care au însușit pe prințesele sclave, Adelma și Zelima.

V. D.

Teatrul de Stat din Oradea, secția maghiară.

Oss Enikő și Hajdu Géza în „Povestiri din Arbat” de Alexei Arbuzov. Regia: Szombati Gille Ottó. Decoruri: Monica L. Damian.

